

бѣше изключенъ изъ редакцията на в. „Народность“ — органъ на прословутия комитетъ —, защото „самоволно почна да напада българскитѣ първенци, чорбаджии въ България, което не бѣше въ политиката на комитетата“ — чистосърдечно се изповѣдваше единъ „основателъ“. Какво ще каже това? Какво трѣбва да се подразумѣва подъ думитѣ „не бѣше въ политиката на комитетата“? И ако тая „политика“ бѣше тъй нераздѣлна отъ интереситѣ и на „основателитѣ“ и на „първенцитѣ“, не би ли било по-право да се търси причината на ината, жестокостта и несправедливостта, която показваха старитѣ къмъ младитѣ, еволюциониститѣ къмъ революционеритѣ, въ тѣхнитѣ връски съ една общественна срѣда, която и по пщевѣки, и по възгледи, и по мораль нѣмаше нищо общо съ прѣдставителитѣ на революцията.

Когато се бранятъ интереси общи, интереси не на личността, а на цѣлата класа, и когато тие интереси сж усѣднали въ душата ти тъй здраво, че ги чувствувашъ като плътъ отъ плътта си, условноститѣ на шамблонния мораль не струватъ колкото аспра: и най-моралния човѣкъ въ обикновенната смисълъ на думата, излиза изъ релситѣ, става „жестокъ“, „инатчия“, „грандоманъ“.

Въ поведението на нашия човѣкъ обаче, имаше нѣщо повече, което ние не можемъ постави вѣнъ отъ неговата революционна политика; тя опрѣдѣля и основнитѣ черти въ неговия характеръ.

II.

Четохме една статия на Ботйова, въ която сж набѣлжени основнитѣ елементи на неговата социална политика: „Ако не видиме смѣткитѣ си съ нашитѣ тирани, и ако не наредиме живота си по образецътъ на най-модернитѣ републики“, казваше поетътъ, народътъ ще отива отъ зло на-по-зло. Само разумниятъ и брат-